

Погребенъе на тѣлото
 Ты чакашъ за да миешъ
 Отъ тамъ въ мръчавытъ страны,
 Въ загробнытъ жилища.

Увы! на мъртвый снагата
 Погребенъе желеа!
 Напредъ, напредъ! и гробната
 Свѣщъ да са не мае,
 И чака зинальйтъ гробъ
 Нашія пріятель.

Подиръ туй обрядно рыданіе множеството косто съдружаваше са раздѣли на двѣ крыла посрѣдъ които са носяше въ носило покрито съ багряница тѣлото на Апкида положено съ краката на напредъ. Распоредителтъ на погребално шествіе (*designatore*), придруженъ отъ свѣщеносцы облечены въ черно, дади знакъ и множеството трѣгнъ съ стапки бавны и мрачно-гържественны.

Напрѣдъ вървѣхъ музиканты които гърбяхъ медлененъ и жаловитъ маршъ, въ който звуковетъ на баритоннытъ орждія са пресичахъ отъ погрѣбалнытъ трѣбы; а слѣдъ тѣхъ идяхъ наемнытъ рыдалници които пѣяхъ пѣсны на смъртъта, и женскытъ имъ гласове са сливахъ съ гласоветъ на дѣцата на които нѣжнѣйтъ възраст правяше побидна противоположността на смъртъта срѣщо живота, на цвѣтнотото дърво къмъ туй което е изсъхнало. Но отъ този обредъ бѣхъ исключены заради страшныя му поменъ актерытъ, смѣхотворцытъ и архимимикътъ който представляше мъртвеца, които бѣхъ неизбѣжны въ други обстоятелства при обреда на погребеніето.

Слѣдъ тѣхъ вървѣхъ босы и облечены въ бѣлы дрехы жрецытъ на Изида, които носяхъ въ рждѣ по една ржкойка отъ пшеничны класове и предъ мъртвеца носяхъ изображеніята на умрѣлытъ роднини и на праотцы неговы аѣнианы. Подиръ носилото вървѣше единичката роднина на умрѣлыя, посрѣдъ слугынитъ си съ покрыта глава, съ расплетена коса и съ лице бѣло като мраморъ, но тиха и мълчелива, освѣнъ въ нѣкои минуты когато нѣкое въспоминаніе възбудено отъ музыката продигаше я отъ болѣзненната ѣ летаргія и я принуждаваше да плаче като покрываше съ рждѣ лицето си; скърбта ѣ не състоеше отъ онѣзи оплакванія и усилены ржкодвиженія които характерисватъ скърбитъ на сърца помалко привързаны на